

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 753 / 23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 31 lipca 2023 roku o sygnaturze akt II K 1235 / 21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1					
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez błędne ustalenie, iż w dacie popełnienia zarzuczonego czynu oskarżony nie naruszył orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 kwietnia 2021 r. w sprawie II K 1135 / 20 nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy prowadzi do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadne # niezasadne</p>	

	wniosku przeciwnego		
Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>0.1 W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy nie podziela stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakoby odpowiedzialności karnej na podstawie art. 244 kk nie podlegały zachowania polegające na naruszeniu niektórych obowiązków orzekanych na podstawie art. 72 § 1 kk. Przywołany na poparcie tego zapatrywania przez sąd I instancji pogląd jednego z komentatorów uznać należy za</p>			

**odosobniony i
nie
zasługujący
na
akceptację, o
czym
świadczy
zarówno
orzecznictwo
Sądu
Najwyższego
(por. choćby
przywoływane
w apelacji
wyroki SN
z dnia 29
października
2019 r. w
sprawie III
K 522 / 19
oraz z dnia
21 listopada
2012 r. w
sprawie III
KK 42 /
12, z których
wprost
wybrzmiewa,
iż przepis art.
244 kk nie
zawęża swego
stosowania
wyłącznie do
orzeczeń
wydanych na
podstawie
art. 39 kk,
lecz dotyczy
każdego
obowiązku o
określonej
treści,
niezależnie od
tego, czy
został on
orzeczony na
podstawie
art. 39 kk, czy
też na innej
podstawie**

prawnej, w tym jako środek probacyjny z art. 72 § 1 kk), jak i tożsame poglądy przeważającej części doktryny (por. komentarze do art. 244 kk w: A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 8, Warszawa 2024, Legalis el.; M. Królikowski, R. Zawłocki, (red.) Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz. Art. 222–316, Wyd. 4, Warszawa 2017, Legalis el.; Konarska-Wrzošek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, LEX el.; Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX el.; Giezek Jacek (red.), Kodeks

**karny. Część
szczególna.
Komentarz,
LEX el.;
Wróbel
Włodzimierz
(red.), Zoll
Andrzej
(red.), Kodeks
karny. Część
szczególna.
Tom II. Część
II. Komentarz
do art. art.
212-277d, LEX
el.).**

Sąd odwoławczy
podziela także
argumentację
zawartą w
apelacji, iż
wydania wyroku
uniewinniającego
nie uzasadniały
również
eksponowane
przez sąd I
instancji
uzgodnienia
domowników
zamieszkujących
ten sam,
niewielki
parterowy dom
jednorodzinny, o
takim podziale
pomieszczeń
pomiędzy nimi
do
samodzielnego
(tj. z
wyłączeniem
niektórych
innych)
użytkowania,
który –
przynajmniej
teoretycznie i
przy zachowaniu

dobrej woli –
pozwalał na
korzystanie z
„ własnych ”
pomieszczeń bez
narażania się
na codzienny,
bezpośredni
kontakt
pomiędzy nimi.
Nieuprawnionym
w tak ustalonych
realiach sprawy
wnioskiem było,
iż przy takim
podziale
pomieszczenia
przydzielone
oskarżonemu i
jego wujowi
nie stanowią
„ lokalu
zamieszkałego
wspólnie z
pokrzywdzoną ”
w rozumieniu
art. 72 § 1 pkt
7b kk. Na użytek
prawidłowej
oceny niezbędne
jest odniesienie
się do ratio legis
przywołanego w
zdaniu
poprzednim
przepisu, za
jakie
ustawodawca
uznał
ograniczenie
możliwości
kontaktu
sprawcy z
pokrzywdzonym
poprzez
**uniemożliwienie
przebywania
mu w miejscu
stałego
pobytu**

pokrzywdzonego

(por. komentarz do art. 72 kk w przywoływanym wyżej komentarzu pod red. A. Grześkowiak).
Innymi słowy, celem omawianego środka probacyjnego ma być ochrona osób pokrzywdzonych, mająca na celu uniemożliwienie (a przynajmniej w możliwie wysokim stopniu ograniczenie) ponownego popełnienia przestępstwa przez sprawcę przy wykorzystaniu sposobności tego samego miejsca zamieszkania. W tym kontekście pamiętać należało, że opisywany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku umowny podział pomieszczeń do użytkowania w ramach tego samego, niewielkiego parterowego domu, między oskarżonego, pokrzywdzoną a

pozostałych domowników, funkcjonował już od co najmniej 2019 roku i nie stanowił przeszkody, że wykorzystując sposobność zamieszkiwania „ pod tym samym dachem ” oskarżony K. S. do września 2020 r. znęcał się nad matką, za co został następnie skazany wraz z nałożeniem analizowanego środka probacyjnego. Nieodzowne jest także przypomnienie, że również w początkowym okresie próby po skazaniu za to przestępstwo, oskarżony swojego zachowania zasadniczo nie zmienił (por. zeznania B. S. – k. 78, D. K. – k. 82, I. K. – k. 84, A. K.,) i pomimo oddzielenia od siebie pomieszczeń użytkowanych przez oskarżonego i pokrzywdzoną jedynie drzwiami

przegradzającymi
korytarz,
skazany nadal
wszczywał także
wobec niej
awantury,
nachodził ją i jej
ubliżał, a finałem
było przestępcze
uszkodzenie
drzwi
pomieszczeń
pokrzywdzonej
(wszystko to
łącznie
stanowiło
przyczynę do
zarządzenia
wykonania
orzeczonej
względem niego
uprzednio za
czyn z art. 207
§ 1 kk kary
pozbawienia
wolności, a
nadto do
dodatkowego
skazania go za
przestępstwo z
art. 288 § 1
kk). Podkreślić
też należy, iż
skazując
oskarżonego w
sprawie o
znęcanie się
nad matką i
nakładając na
niego
probacyjny
obowiązek
opuszczenia
lokalu w oparciu
o przepis art.
72 § 1 pkt 7b
kk, sąd miał
świadomość
funkcjonujących
już zasad

uzgodnionego
podziału
pomieszczeń do
użytkowania
pomiędzy
domowników
oraz tego, iż
pomimo takiego
podziału,
przebywanie
oskarżonego z
pokrzywdzoną
**w tym samym
domu** nie
stanowiło
dostatecznych
gwarancji
zabezpieczających
ją przed
noszącymi
znamiona
znęcania
zachowaniami
oskarżonego.
Orzeczonego
obowiązek
probacyjny miał
temu zapobiec
i mając na
względzie uwagi
przedstawione
powyżej należało
go wyklądać
jako nałożony
na oskarżonego
**nakaz
opuszczenia
tego domu,
w którym
zamieszkiwał
zarówno on,
jak i
pokrzywdzona.**
Podkreślić
należy, iż w taki
właśnie sposób
wynikający z
wyroku
obowiązek
odczytywali

zgodnie zarówno oskarżony, jak i pozostali domownicy. Z wyjaśnień oskarżonego wybrzmiewa także, że nie opuszczając tego domu w określonym terminie miał świadomość, iż nie respektuje rozstrzygnięć wybrzmiewających z wydanego względem niego wyroku. Mając więc to wszystko na uwadze, te okoliczności, które sąd I instancji poczytał jako znoszące znamiona przestępstwa z art. 244 kk, mogły być jedynie poczytane jako okoliczności podlegające uwzględnieniu na jego korzyść na etapie wyboru rodzaju i rozmiaru kary.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

ponownego rozpoznania		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
omówiono powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwięzłe powodach utrzymania mocy	o w		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe powodach zmiany	o		
omówiono powyżej			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	na nowo przewodu w całości		
Zwiążle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
Omówiono powyżej			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Uwzględnić opisane wyżej zapatrywania prawne co do sposobu			

wykładania przepisów art. 244 kk oraz art. 72 § 1 pkt 7b kk.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		